

Jaumet de Barcella era un comerciant de teixits que s'havia casat amb Roseta, una viuda que tenia dues filles. Del matrimoni nasqué una xiqueta preciosa, Abella. Tot semblava anar bé per a aquella família de Banyeres; però un bon dia va succeir un fet que forçà un viatge del pare a València. Hi trobaria el que havia anat a buscar? S'oblidaria d'alguna cosa?

El viatge a València

Una vegada, quan ja Abella havia complit els quinze anys, a Jaumet li va eixir dins de la mateixa vila un competidor fort, que instal·là una botiga de robes davant mateix del seu comerç.

Un matí, la Roseta va entrar tota astorada a casa seua i va dir:

–Jaumet, ix i veges pels teus propis ulls la tela que Genís ha posat penjada com a mostra a la porta de la botiga. És meravellosa.

Aquella mateixa nit varen decidir que se n'havia d'anar a València a comprar teles de seda i de **vellut**.

De bon de matí, Jaumet es va acomiadar de la filla i les fillastres:

–Filles meues, digueu-me què voleu que us porte de València.

–A mi, una capa de pells ben blanques i sedoses –digué Girgolaina.

–A mi, un vestit de **brocat** –va demanar Murgulina.

Abella, trista per la marxa de son pare, abaixava els ulls i no deia res. Quan l'home, ja dalt de la **tartana**, anava a dir arri, va sonar la veueta d'Abella.

–Pare, a mi porta'm una rosa.

Jaumet, tric-trac, va anar fent camí cap a la capital del regne.

–A València, qui no va no ho pensa –repetia ell el vell refrany de les muntanyes amb el cor ple de goig.

Per les seues jornades, Jaumet va fer cap a la ciutat un matí de maig i se n'anà dret a l'Hostal de Sant Vicent, on va deixar tartana i **haca**. A la vesprada, se'n va anar per les botigues a cercar teles rares i precioses. Hi va trobar sedes tan transparents que diríeu que les neus de Mariola, els sols d'Elx i les llunes de València havien servit per a teixir-les. Jaumet de la Barcella n'estava satisfet.

–Ara –es va dir– descansaré un dia sencer, després compraré les comandes de les filles i, tot seguit, cap a Banyeres...

I dit i fet: en la mateixa tenda on se servien les dames principals va comprar la capa de Girgolaina i el vestit de Murgulina, i en dir els noms de les filles el mestre de taulell que l'atenia va dir:

–Girgolaina... Murgulina...! Noms de princeses.

No sabia l'ignorant que gírgoles i múrgules són uns bolets gustosos que es crien per les ombres dels pinars!

L'endemà, a l'alba va eixir de la ciutat. Camí de Catarroja, de sobte, el va esglaiar un record.

–Abelleta! He oblidat la teua rosa! Xo, haca!

Aturà la tartana i en davallà.

–Escolte, bon germà –digué a un home en **saragüells** que cavava una horteta–, sap on podria trobar una rosa de pètals ben vermells?

–Una rosa? Ah, sí, mire –i amb el braç li mostrava un casalici de caire misteriós–. Al palau de Ningú-em-veu trobarà molts rosers.

Jaumet lligà l'haca en una soca de morera i, en girar-se a donar les gràcies al llaurador, aquest havia desaparegut.

ENRIC VALOR

Rondalles. Tàndem Edicions

vellut: teixit apelfat.

brocat: teixit amb brodats d'or i plata.

tartana: carro de dues rodes.

haca: cavall menut i vigorós.

saragüells: pantalons amples i curts fins als genolls.

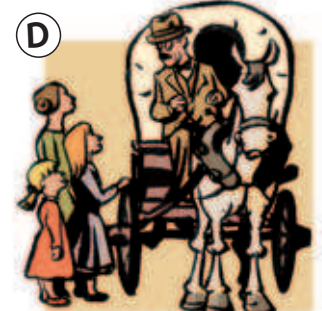
1 Contesta les preguntes següents.

- On havia d'anar Jaumet? Per a què?
- De què es recordà durant el camí de tornada?
- Quina informació li va proporcionar el llaurador?

2 Indica què li va demanar cada filla a Jaumet. Qui va tardar més a decidir-se? Explica per què.

3 Què va pensar el mestre del taulell sobre el nom de les fillastres de Jaumet? Què signifiquen en realitat?

4 Ordena aquestes vinyetes en el quadern segons com passen en la història.

5 Indica el significat del refrany *A València, qui no va no ho pensa*.

- Si vas a la ciutat de València et quedes sense idees.
- Cal anar a la ciutat de València per poder pensar tranquil.
- La gent que no viu a València no es planteja la necessitat d'anar-hi.

6 Quan sols fer regals als altres? T'agrada fer-ne? Comenta-ho amb els companys.